

качвай се, качвай се по-скоро, да не припкаме пакъ подиръ машината, — каза наставнически бай Ганю.

Влѣзохме въ вагона. Бай Ганю приклегна надъ дисагитъ си, гърбомъ къмъ мене, извади половинъ пита кашкавалъ, отрѣза си едно тънко кжсче, отрѣза и единъ огроменъ рѣзенъ хлѣбъ и почна да мляска съ единъ чудесенъ апетитъ, като издуваше съ зальцитъ ту едната, ту другата буза, и часъ по часъ опъваше шията си, за да може да преглътне сухия хлѣбецъ.

Нахрани се бай Ганю, поуригна се веднажъ — дваждъ, изтърси трохитъ въ шепата си, глътна и тѣхъ, измъбра подъ носа си „ехъ, да има сега нѣкой да ме почерпи едно винце“, седна насрѣща ми, засмѣ се добродушно и следъ като ме гледа умилно цѣла минута, рече:

— Твоя милость, ходилъ ли си, обикалялъ ли си тѣй повечко свѣтъ?

— Ходилъ съмъ, бай Ганю, доста.

— Ии, ами азъ що свѣтъ съмъ изрѣшналъ! Ц. . . ц. . . ц. . . ! Ти остави Едрене, Цариградъ, ами Влашко? Ти вѣрвашъ ли? — туй Гюргево, Турно-Могурели, Плоещъ, Питещъ, Браила, Букурещъ, Галацъ, — чакай да те не слѣжа, въ Галацъ не помня бѣхъ ли, не бѣхъ ли — всички съмъ ги изредилъ.

Пжтя ни до Виена мина еднообразно. Азъ предложихъ на бай Ганя една отъ книжкитъ си, за да си скрати времето съ четене, но той любезно отклони предложението ми, защото билъ чель доста на времето и счете за по-практично да си дрѣмне. Защо да стои на бадева буденъ; той и тѣй е далъ пари за желѣзница, поне да се наспи. И заспа. За-